

Swoboda przepływu usług w sektorze transportu regulowana jest postanowieniami tytułu VI Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Co się tyczy transportu drogowego a w szczególności transportu kabotażowego, należy zatem dążyć do stopniowej liberalizacji.

Z perspektywy historycznej osiągnięto zresztą tę liberalizację na rynku transportowym. W osiągniętej liberalizacji rynku transportowego i usuwaniu ograniczeń nastąpił jednak regres. W wyniku zaskarżonego przepisu następuje jeszcze dalszy regres liberalizacji, gdyż obejmuje on daleko idące ograniczenie, które jest niekorzystne przede wszystkim dla przedsiębiorców transportowych, którzy są członkami wnoszącej odwołanie.

Powody, które faktycznie leżały u podstaw tego ograniczenia, zostały już uwzględnione w innych działaniach legislacyjnych Unii (Mobility Package).

Zaskarżony przepis narusza art. 3 ust. 3 TUE i zasadę swobody przepływu usług zapisaną w tytule IV TFUE i za tego powody należy stwierdzić jego nieważność.

### **Zarzut trzeci: naruszenie zasady proporcjonalności**

W celu dalszej liberalizacji transportu kabotażowego w Unii Europejskiej przeprowadzono analizę wpływu dotyczącą propozycji rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 i (WE) nr 1072/2009 w celu ich dostosowania do rozwoju sektora transportu drogowego.

Przy tej analizie wpływu nie uwzględniono ewentualnego czasu oczekiwania, który dopiero później wprowadzono do procesu legislacyjnego. Dlatego można jedynie przyjąć, że wprowadzenie czasu oczekiwania wynoszącego cztery dni po przeprowadzeniu ostatniego przewozu kabotażowego może mieć znaczący wpływ na liczbę przewozów kabotażowych. Skutki tych czasów oczekiwania nie zostały jednak ocenione w ramach analizy wpływu w toku procesu legislacyjnego.

Co się tyczy zmiany uregulowania dotyczącego transportu kabotażowego, w wyniku której osiągnięty dotychczas poziom liberalizacji został znacznie obniżony poprzez wprowadzenie czasu oczekiwania wynoszącego cztery dni po ostatnim przewozie kabotażowym, nie można twierdzić, że nie chodzi o zmianę „istotną”. Dlatego należy uznać, że dla dalszego przebiegu procesu legislacyjnego konieczna jest analiza wpływu.

Parlament Europejski i Rada nie mogą twierdzić, że aktualizacja analizy wpływu nie była odpowiednia lub wymagana dla procesu legislacyjnego.

Brak aktualizacji analizy wpływu należy zatem uznać za naruszenie zasady proporcjonalności, która jest wiążąca dla Parlamentu Europejskiego i Rady.

(<sup>1</sup>) Dz.U. 2020, L 249, s. 17.

## **Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Městský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 30 września 2021 r. – Heureka Group a.s. / Google LLC**

**(Sprawa C-605/21)**

(2021/C 513/32)

*Język postępowania: czeski*

### **Sąd odsyłający**

Městský soud v Praze

### **Strony w postępowaniu głównym**

*Strona powodowa:* Heureka Group a.s.

*Strona pozwana:* Google LLC

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy art. 21 ust. 1 dyrektywy 2014/104<sup>(1)</sup> i zasady ogólne prawa Unii należy interpretować tak, że dyrektywa 2014/104, a w szczególności jej art. 10 ma bezpośrednie lub pośrednie zastosowanie w niniejszym sporze dotyczącym wszelkich roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia przepisów art. 102 TFUE, które rozpoczęło się przed wejściem w życie dyrektywy 2014/104 i zakończyło się po upływie terminu transpozycji, wyznaczonego na jej implementację, w sytuacji, gdy również pozew odszkodowawczy złożono po upływie terminu transpozycji, czy też należy je interpretować tak, że art. 10 dyrektywy 2014/104 ma zastosowanie wyłącznie do części spornego zachowania (i wynikającej z niego części szkody), które miało miejsce po wejściu w życie dyrektywy 2014/2014 lub też po upływie terminu transpozycji?
- 2) Czy, zgodnie z sensem i celem dyrektywy 2014/104 lub art. 102 TFUE oraz zasadą skuteczności, właściwa jest taka wykładnia art. 22 ust. 2 dyrektywy 2014/104, zgodnie z którą „wszelkie środki krajowe przyjęte na mocy art. 21, inne niż te, o których mowa w [art. 22] ust. 1” to przepisy krajowe implementujące art. 10 dyrektywy 2014/104, innymi słowy, czy do art. 10 dyrektywy 2014/104 i zasad przedawnienia ma zastosowanie pierwszy czy drugi ustęp art. 22 dyrektywy 2014/104?
- 3) Czy zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2014/104 lub z art. 102 TFUE oraz zasadą skuteczności są takie przepisy krajowe i ich wykładnia, która „wiedzę o tym, że wyrządzono szkodę” istotną dla rozpoczęcia biegu subiektywnego terminu przedawnienia wiąże z wiedzą poszkodowanego o „poszczególnych szkodach częściowych”, które powstają stopniowo w czasie trwającego lub ciągłego zachowania antykonkurencyjnego (ponieważ orzecznictwo opiera się na założeniu, że przedmiotowe roszczenie odszkodowawcze jest w swej całości podzielne) i w odniesieniu do których [to szkód] bieg rozpoczynają odrębne subiektywne terminy przedawnienia, bez względu na wiedzę poszkodowanego o pełnym zakresie szkody, powstałej w wyniku całokształtu naruszenia art. 102 TFUE, czyli takie przepisy krajowe i ich wykładnia, które umożliwiają, aby bieg terminu przedawnienia w przypadku roszczenia odszkodowawczego z tytułu szkody powstałej w wyniku zachowania antykonkurencyjnego rozpoczął się przed zakończeniem takiego zachowania, polegającego na umieszczaniu i wyświetlaniu w bardziej korzystny sposób własnej porównywarki cen [OR. 2] z naruszeniem art. 102 TFUE?
- 4) Czy art. 10 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy 2014/104 lub art. 102 TFUE oraz zasada skuteczności stoją na przeszkodzie takim przepisom krajowym, które stanowią, że subiektywny termin przedawnienia w przypadku pozwów odszkodowawczych wynosi trzy lata i rozpoczyna bieg w dniu, w którym poszkodowany dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o szkodzie częściowej i o tym, kto jest zobowiązany do jej naprawienia, ale nie uwzględniają (i) momentu zakończenia naruszenia prawa, (ii) wiedzy poszkodowanego o tym, że zachowanie stanowi naruszenie reguł konkurencji i które jednocześnie (iii) nie wstrzymują ani nie zawieszają biegu tego trzyletniego terminu przedawnienia na czas toczącego przed Komisją postępowania, którego przedmiotem jest trwające nadal naruszenie art. 102 TFUE, oraz (iv) nie zawierają zasady, że zawieszenie biegu terminu przedawnienia ustaje nie wcześniej niż jeden rok po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie naruszenia?

<sup>(1)</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. 2014, L 349).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Paris (Francja) w dniu 30 września 2021 r. – Doctipharma SAS / Union des Groupements de pharmaciens d'officine (UDGPO), Pictime Coreyre**

**(Sprawa C-606/21)**

(2021/C 513/33)

*Język postępowania: francuski*

**Sąd odsyłający**

Cour d'appel de Paris

**Strony w postępowaniu głównym**

Wnioskodawca, strona pozwana, strona wnosząca apelację, strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym: Doctipharma SAS

Druga strona postępowania, strona skarżąca, strona przeciwna w postępowaniu apelacyjnym, strona wnosząca kasację: Union des Groupements de pharmaciens d'officine (UDGPO), Pictime Coreyre